

להוציא למבוי. אלא – הרי שהצדוקי נכרי הוא – דינו כגוי שאין
מועיל שמבטל את רשותו. שואלת הגמרא: והא אנו עד שלא יוציא
הנ – והרי במשנה (לעיל סא:) שנינו, שרבי יהודה אמר בשם אביו
של רבן גמליאל שאמר לבניו שיעשו את צרכיהם במבוי קודם
שיוציא, והיינו קודם שיוציא הצדוקי מביתו ויאסור עליהם, הרי
שכל זמן שהצדוקי לא הוציא מביתו, מועיל הביטול שביטל להם,
ודינו כישראל שיכול לבטל רשות. מתרצת הגמרא: אלא – אמור
בלשון המשנה, שימהרו לעשות צרכיהם במבוי עד שלא יוציא
היום – עד שלא יצא יום ערב שבת, שמשציא היום ויכנס השבת,
לא יוכלו להשתמש במבוי, שאין צדוקי יכול לבטל את רשותו.
ואינן צריכים – ואם תרצה אמור באופן אחר לתרץ את הסתירה,
לא קשיא, כן במשנה מדובר בצדוקי שהוא מוסר לחלל שבתות
רק בצניעות, ודינו כישראל ויכול לבטל את רשותו, ולכן אמר להם
אביו של רבן גמליאל שימהרו לעשות את צרכיהם במבוי לפני
שיחזור הצדוקי ויוציא ויאסור עליהם. אבל כן בברייתא מדובר
בצדוקי שהוא מוסר לחלל שבתות בפריהסא – בפני רבים, ודינו
כגוי ואין מועיל שביטל את רשותו, ולכן אמר רבן גמליאל לבניו
שימהרו להחזיק במבוי קודם כניסת השבת, שלאחר מכן לא יוכלו
להשתמש במבוי.
הגמרא מוסיפה לדון בדיון מומר אם יכול לבטל רשות: כמאן אולא
הא דתניא – כמו מי הולכת ברייתא זו ששנינו, מוסר וגילוי פנים
– ומי שמחזיק פניו, הרי זה אינו מבטל רשות. וקודם שמבארת
הגמרא כדעת מי שנויה ברייתא זו, מבררת הגמרא את כוונת
הברייתא: גילוי פנים – וכי המחזיק פנים מוסר הוי – נחשב מומר.
מיישבת הגמרא: אלא כך צריך לומר בברייתא, מוסר וגילוי פנים
– מומר לחלל שבת בגלוי בפני רבים, דינו כגוי ואינו יכול לבטל
רשות. חזרת הגמרא לשאלה הקודמת: כמאן – כמו איזה תנא
נשנתה ברייתא זו. משיבה הגמרא: פריהסא, הנהיה הסובר שמומר
לחלל שבת בפריהסא דינו כגוי, ואין מועיל בו ביטול רשות.
הגמרא מביאה מעשה בנוגע לדיון מומר לגבי ביטול רשות: והוא
ישראל, דנפק – שיצא בשבת לרשות הרבים בחומה דתא דמירשא
– בטבעת של עץ שחוטמה ממין אחר, ויש בוזה איסור הוצאה.
כיון דתנייה לרבי יהודה נשיאה – כיון שראה אותו יהודי את רבי
יהודה נשיאה הולך ברשות הרבים, בפריהסא – כיסה את הטבעת
שעליו, שלא יראה אותו רבי יהודה נשיאה שהוא עובר על
איסור. רבי יהודה נשיאה הבחין במעשיו, ואמר, כגון זה – מי
שנוהג כמו יהודי זה, אין דינו כמומר לחלל שבת בפריהסא, כיון
שמתבייש במעשיו ומסתיר אותם, ודינו כישראל שמבטל רשות
בחצירה, אף לרבי יהודה שאמר שהמחלל שבת בפריהסא דינו כגוי
שאין מועיל בו ביטול רשות.
הגמרא מוסיפה לדון בדיון המומר: אמר רב הונא, איזהו ישראל
מוסר – איזה יהודי דינו כמומר. זה המחלל שבתות בפריהסא.
הבינה הגמרא, שדברי רב הונא באו לבאר מי דינו כמומר לכל
דיני התורה. מקשה הגמרא: אמר ליה רב נחמן לרב הונא, כמאן –
כדברי מי אמרת את דברך, אי פריהסא דאמר במסכת בכורות
(ל:) שמי שהוא חשוד לדבר אחד – לעבור על איסור אחד מאיסורי
התורה, חשוד לכל התורה כולה – הרי הוא חשוד אף לעבור על

והתנן – והרי שנינו במשנה (לקמן ע"ב), מי שנתן – שביטל את רשותו
בחצר, ואחר כך הוציא מביתו לחצר, בין אם הוציא בשוגג ובין אם
הוציא במוזיד, הרי הוא אוסר על שאר בני החצר להוציא מביתיהם
לחצר, מאחר שחזר וזכה ברשות שביטל, דברי רבי מאיר. והלשון
'שנתן רשותו', משמע שכבר זכו בני החצר ברשות שביטל להם
והתקיימה נתינתו, הרי שסובר רבי מאיר שגם לאחר שהחזיקו
חזור ואוסר כאשר מוציא מביתו לחצר.
מתרצת הגמרא: אמר רב יוסף, נגיה את לשון המשנה ואימא –
אמור, בין בשוגג בין במוזיד אינו אוסר דברי רבי מאיר, מאחר
שכבר החזיקו בני החצר ברשות שביטל להם, ושוב אינו יכול
לחזור ולזכות ולאסור עליהם.
הגמרא מביאה תירוץ אחר: אמר רב יוסף, לא קשיא, כן – בברייתא
ששנינו שאינו יכול לחזור ולזכות ברשות שביטל, מדובר שהחזיקו
בני המבוי במבוי לאחר שביטל להם הצדוקי את רשותו, ולכן שוב
אינו יכול לחזור ולזכות. אבל כן – במשנה, מדובר שלא החזיקו
עדיין בני המבוי במבוי – לא הוציאו מביתיהם למבוי, ולא זכו
ברשות שביטל להם המבטל, ולכן אם הוציא לחצר חזר וזוכה
ברשותו ואוסר עליהם. וסובר אביי שהלשון 'שנתן רשותו'
מתפרש גם על אופן שלא זכו ברשות שביטל.
אביי מוכיח כדבריו שהלשון 'שנתן' מתפרש גם על אופן שעדיין
לא זכו בחצר: והתניא – וכך שנינו בברייתא, מי שלא עירב
והשתתף במבוי, אם עד שלא נתן רשותו הוציא – אם הוציא מביתו
למבוי קודם שביטל את רשותו, ועבר על איסור הוצאה לרשות
שאינה מעורבת, בין אם הוציא בשוגג ובין אם הוציא במוזיד, מכל
מקום יכול לבטל את רשותו במבוי בשבת, דברי רבי מאיר. רבי
יהודה אומר, אם הוציא בשוגג, יכול לבטל לאחר מכן, אבל אם
הוציא מביתו במוזיד, שוב אינו יכול לבטל את רשותו, שכיון שעבר
במוזיד על האיסור להוציא מביתו לרשות שאינה מעורבת, הרי
הוא מומר לחלל שבת, ומומר אינו יכול לבטל רשות, וצריכים
לשכור ממנו את רשותו. אבל מי שכבר נתן – ביטל את רשותו,
והוציא מביתו לחצר או למבוי, בין אם הוציא בשוגג ובין אם
הוציא במוזיד, הרי זה אוסר את החצר והמבוי על שאר בני החצר
והמבוי, כיון שחזר והחזיק ברשות שביטל, דברי רבי מאיר. רבי
יהודה אומר, אם הוציא לחצר או למבוי במוזיד, הרי זה אוסר
עליהם, אבל אם הוציא לחצר או למבוי בשוגג, אינו אוסר עליהם,
כיון שכשהוציא בשוגג לא חזר וזכה ברשות שביטל להם. מוסיפה
הברייתא: כמאן דברים אחרים שאם הוציא מביתו לאחר שביטל
להם רשותו אוסר, כמאן דברים אחרים כמאן דברים אחרים
זה במבוי, אלא אם כבר החזיקו בני המבוי ברשות שביטל להם
במבוי על ידי שהוציאו מביתיהם למבוי, בין אם חזר המבטל
והוציא מביתו בשוגג ובין אם הוציא במוזיד, אינו חוזר ואוסר
עליהם את החצר. הרי גם כששנינו בלשון 'שנתן רשותו', יכול
הדבר להתבאר כשלא החזיקו בני המבוי ברשותו.
הגמרא חוזרת לדון בדברי הברייתא לגבי צדוקי, ומבררת את
שיטתו של רבי יהודה: אמר רב – שנינו בברייתא, רבי יהודה אומר,
כל שישן אחרת אמר רבן גמליאל לבניו, פהרו ועשו את צרכיהם
במבוי עד שלא תחשדו ותיכנס השבת, ויאסר הצדוקי עליהם

עירובין דף ס עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום חמישי) קנה

ממנו קרבנות. אך עדיין קשה: **אימא סיפא** – אמור את הסיפא של
הברייתא, חוץ מן המומר והמכחל שבתות בפרהסיא,
שאין מקבלים מהם קרבנות, ויש להקשות, **האי מומר היכי דמי** –
מומר זה שהוזכר בסיפא באיזה מומר מדובר, **אי במומר לכל**
התורה, **היינו רישא** – הרי כבר שנינו ברישא שאין מקבלים קרבן
ממומר לעבור על כל התורה. ואי מדובר במומר לדבר אחר, קשיא
מצינא ששנינו שמקבלים ממנו קרבנות. **אלא לאו** – אלא ודאין
עליך לפרש שהביא **קאמר**, מה שאמרנו שמקבלים קרבנות מפושעי
ישראל, והיינו מומר לדבר אחד, הוא חוץ מן המומר לנפשו וזו
ולחלל שבתות **בפרהסיא** – מלבד מומר לשני הדברים החמורים
הללו שהם המנסך וזו לעבודה זרה או המחלל שבתות בפרהסיא,
שמהם אין מקבלים קרבנות. מסיימת הגמרא את ההוכחה
מהברייתא: **אלמא** – מבואר מברייתא זו, שעבודה זרה וחילול שבת
כי **הדידי ניהו** – שוים הם ביניהם, **שקע מינה** – מוכח מכאן,
שהמחלל שבתות בפרהסיא הרי הוא מומר לכל התורה כולה,
כמו שכן הוא בעובד עבודה זרה.

משנה

משתנו ממשיכה לעסוק בהלכות עירובי חצרות, ודנה באופן
שאחד מבני החצר לא עירב: **אנשי חצר** – כמה אנשים שבתיהם
פתוחים לחצר אחת, **ששכב אחד מהן ולא עירב עם כולם**, וביטל
את רשותו בחצר לשאר בני החצר, **ביתו אסור מלהכניס מהחצר**
לתוכו **ומלהוציא** מתוכו לחצר, **לו ולחם** – בין לזה ששכב לערב
ובין לשאר אנשי החצר, ואילו הבתים שלהם, **מותירין להכניס**
לתוכם ולהוציא מהם, **לו ולחם**, שהרי עירבו והרי בתיהם והחצר
רשות אחת.
ואם אנשי החצר נתנו – **ובטלו** לו רשותו לזה ששכב לערב, והרי
כל החצר ברשותו, הוא מותר להכניס ולהוציא מביתו לחצר, וזהו
אסורין אף מביתו לחצר.
ואם היו שנים מבני החצר ששכחו לערב, וביטלו להם אנשי החצר
רשותם בחצר, **אסורין זה על זה להוציא ולהכניס לבתים**, משום
שיש כלל בעירוב חצרות, **שאחד שלא עירב, נותר רשות** – יכול
לבטל רשותו לאחרים, ונותר רשות שמבטלים לו שאר בני החצר.
אולם שנים שלא עירבו, נותרין רשות לשאר בני החצר ומתירים
להם את השימוש בה, ואין נותרין רשות שמבטלים להם שאר בני
החצר, כיון שלאחר הביטול החצר כולה שייכת לשניהם, וכיון
שלא עירבו, אם האחד יוציא מביתו לחצר, הוא מוציא מרשותו
לרשות המשותפת.
המשנה דנה בזמן הראוי לביטול הרשות. מבררת המשנה: **מאימתי**
נותרין רשות – באיזה זמן יכול השוכח לערב עם שאר בני החצר
לבטל רשותו. מבארת המשנה: **בית שפאי אומרים**, רק מקצת יום
– לפני כניסת השבת, כיון שביטול הרשות הוא כהקנאת הרשות
לבני החצר, ואסור להקנות בשבת. ובית הלל אומרים, אף
משחשיכה – לאחר כניסת השבת, כיון שביטול הרשות הוא
הסתלקות בלבד, ומותר להסתלק מרשות בשבת.
המשנה דנה האם הוצאה לחצר על ידי המבטל גורמת לבטל את
ביטול הרשות: **מי שנתן רשותו לאחרים, וחזר והוציא מביתו לחצר,**
בין הוציא בשוגג ובין הוציא במזיד, הרי זה אסור להכניס מהחצר
לבתים ולהוציא מהם לחצר, כיון שבהוצאה זו גילה דעתו שחזר
בו מנתינת רשותו, **דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר**, אם הוציא
במזיד, מוכיח בזה שחזר בו מנתינת רשותו, ואסור את ההוצאה
לחצר וההכנסה ממנה לבתים. אולם אם הוציא בשוגג, אינו מוכיח
בזה שחזר בו מנתינת רשותו, ואינו אסור את החצר.

גמרא

הגמרא דנה בדברי המשנה שהשוכח לערב, ביתו אסור אך שאר
הבתים מותרים. מדייקת הגמרא: במשנה מבואר שדווקא ביתו
הוא אסור להכניס ולהוציא ממנו, **הא תצירו שריא** – אבל מותר
להוציא משאר הבתים לחצר. שואלת הגמרא: **היכי דמי** – במה

שאר עבירות ואינו נאמן על כל דיני התורה, אם כן דין זה אינו רק
במחלל שבתות, אלא **אפילו באתר מכל איסורין שבתורה** – אם
הוא מומר לעבור על אחד מאיסורי התורה האחרים, נמי – גם כן
דינו כמומר לכל התורה. ואי **פרשנן** – ואם דברך נאמרו בשיטת
רבנן, **האמרי רבנן שהחשוד לדבר אחר לא הוי חשוד לכל התורה**
בולה, אלא לאותו דבר שחשוד עליו בלבד,
עד דהוי מומר לעבודה זרה – אלא אם כן הוא מומר לעבוד
עבודה זרה, שמודים חכמים שהוא חשוד אף לשאר דיני התורה,
כיון שהעובד עבודה זרה הרי הוא ככופר בכל התורה כולה. ואם
כן קשה על כל הונא שאמר שהמחלל שבת בפרהסיא הוא מומר,
ולדברי חכמים מומר לדבר אחד אינו נעשה מומר לכל התורה.
מתרצת הגמרא: **אמר רב נחמן בר יצחק**, דברי רב הונא נאמרו
לגבי אם יכול ליתן רשות ולבטל רשות כדי להתיר את החצר,
שהמחלל שבתות בפרהסיא זהו מומר שאינו יכול לתת רשות
ולבטל רשות. **בדתנאי, ישראל מומר לחלל שבת הקשור שבתו**
בשוק – בפרהסיא, ורק בצנעא מחלל, **בבטל רשות** – יכול לבטל
את רשותו כדי להתיר את החצר. ומומר שאינו משמר שבתו
כשוק, אלא מחללו בפרהסיא, אינו מבטל רשות – לא נאמר בו דין
ביטול רשות, **מפני שאמרו חכמים, ישראל נותר רשות ונותר רשות,**
ובגמרי – אבל גוי, אין מועיל בו ביטול רשות, ואין מותר להשתמש
בחצר עד שישיבירי הגוי את רשותו. מבואר אם כן שהמומר לחלל
שבתות בפרהסיא דינו כגוי ואינו יכול לבטל את רשותו. ממשיכה
הברייתא ומבארת: **ביצי ישראל מבטל את רשותו, אומר לו** –
המבטל אומר לזה שגר עמו בחצר, **רשותי קנויה לך**, או שאומר
רשותי מבטלת לך, ועל ידי אמירה זו קנה בן החצר את רשותו
של המבטל, ואין צריך לזכות ברשות על ידי עשיית קנין כגון
בסודר.

מביאה הגמרא תירוץ אחר על דברי רב הונא: **רב אשי אומר**, באמת
כוונת רב הונא לומר שהמחלל שבתות בפרהסיא הרי הוא מומר
לכל התורה כולה, ורב הונא סובר כשיטת רבנן שהחשוד לאחד
מכל האיסורין שבתורה אינו חשוד לכל התורה כולה, ודברי רב
הונא הם כדעת **האי תנא הוא, דתמיהא עליה שבת פעבודה זרה** –
הסובר שחילול שבת חמור כמו עבודה זרה, והוא מומר לכל
התורה כולה גם לדעת רבנן. ומביאה הגמרא את דברי התנא
סובר כן: **בדתנאי**, נאמר בפסוק (ויקרא כב א) **אדם כי יקריב מקום**
קרבו לה' מן הבדמה, ודורשים את הכתוב 'מקום', שמשמעו
שרק מחלק מכם בני ישראל מקבלים קרבן, ולא פולקם – ולא מכל
בני ישראל, **פרט למומר** – להוציא את המומר שאין מקבלים ממנו
קרבן. וממשיכה הברייתא לדרוש את הכתוב **'מקום', דווקא כקם**
– **בני ישראל** חלקתי שאין מקבלים קרבנות מכולם, **ולא באומות**
– אבל באומות העולם לא חילקתי, ומקבלים קרבנות מגוי השולח
קרבן, אף אם הוא עובד עבודה זרה. מוסיפה הברייתא לדרוש את
המשך הכתוב, **מן הבדמה, ודורשים את הכתוב שמקבלים קרבן**
אף מבדמה, כלומר **להביא גני אדם תדמין לבדמה** – רשעים
הדומים לבדמה שאינה מכרת את בוראה. **מבאן אמרו חכמים,**
מקבלין קרבנות מפושעי ישראל, וטעם הדבר הוא כדי שיחזרו
בתשובה, שאם ידחו אותם ולא יקבלו מהם קרבנות, שוב לא
יחזרו, **חוץ מן המומר והמכחל וזו לעבודה זרה והמחלל שבתות**
בפרהסיא, שמהם אין מקבלים קרבן.
הגמרא מבארת את ההוכחה מהברייתא שהמחלל שבתות
בפרהסיא דינו כמומר לעבודה זרה, ומקדימה לשאול על
הברייתא: **הא נופא קשיא** – ברייתא זו סותרת את עצמה מתוך
עצמה, **אמרת שמהכתוב 'מקום' דורשים ולא פולקם, להוציא את**
המומר שאין מקבלים ממנו קרבן, והדין הני – ואחר כך שונה התנא
שמקבלין קרבנות מפושעי ישראל. מתרצת הגמרא: **הא לא קשיא**
– קושיא זו אינה קשה, **רישא ששנינו שאין מקבלים קרבנות מן**
המומר, מדובר במומר לכל התורה בולה – מומר לעבור על כל
עבירות התורה, **ומצינא** – ומה ששנינו באמצעה של הברייתא
שמקבלים קרבנות מפושעי ישראל, מדובר במומר לדבר אחר –
לעבור על עבירה אחת מעבירות התורה, ועליו אמרו שמקבלים

מדובר, **אִי דְּכָפִיל** – אם באופן שזה עירב ביטל רשותו ונתנה
לשאר בני החצר, **בֵּיתוֹ אִמְאִי אֶסּוּר** להכניס ולהוציא ממנו, הרי
ביטל רשותו ונמצא שביתו אינו ברשותו אלא ברשות בני החצר
שעירבו והכל רשות אחת. **וְאִי דְּלֹא כָּפִיל** רשותו, **הֲצִירוֹ אִמְאִי**
שְׂרָיָא – מדוע מותר להכניס מהחצר לשאר הבתים ולהוציא מהם
לחצר, הרי החצר היא גם ברשותו, ואילו בבתיהם אין לו רשות,
ואסור להוציא מרשות של אדם אחד לרשות משותפת אם לא
עירבו.

משיבה הגמרא: **הָכָא כְּמֵא עֲקָרָא, כְּגוֹן שְׂכִיפִיל רְשׁוּת חֲצִירוֹ וְלֹא**
כִּפִּיל רְשׁוּת בֵּיתוֹ, וְכָא כְּבָרִי רִנְגֵּן, שְׁהַכְּפִיל רְשׁוּת חֲצִירוֹ סָתֵם וְלֹא
אמר שמבטל אף את רשות ביתו, אמנם את רשות חצירו ביטל, אך
את רשות ביתו **לֹא כִפִּיל**, משום דְּדָוִיר אֵינִישׁ כְּבִית כְּלֵא חָצֵר – מצוי
שאדם דר בבית שאין לו חצר, ולכן גם אם ביטל רשותו בחצר,
מסתבר שביטל רק רשותו בחצר ולא רשותו בבית שלא הזכיר
שמבטלו.

שנינו במשנה: **וְשָׁלַח מוֹתֵר לוֹ וְלָתֵן**.
הגמרא דנה בטעם הדין. שואלת הגמרא: **מֵאִי סַעֲמָא** שגם זה
ששכח לערב יכול להוציא לחצר משאר הבתים, הרי בזה הוא
נראה שחור ומחזיק ברשותו. משיבה הגמרא: משום דְּהוּי אוֹרֵחַ
לְגַבִּייהוּ – שהוא נחשב כאורח שלהם, והרי הוא מטלטל בתוך
רשותם.

שנינו במשנה: **נָתַן לוֹ רְשׁוּתָן הוּא מוֹתֵר וְהֵן אֶסְרִין**.
הגמרא דנה בטעם הדין. שואלת הגמרא: מדוע אם נתנו כולם
רשותם ליחיד ששכח לערב הם אסורים להוציא לחצר אף מביתו,
וְנִתְּנוּ אִינְהוּ לְגַבִּיהוּ כִּי אוֹרֵחִין – שיהיו כל דיירי החצר כאורחים של
אותו אחד שבתלו לו רשותם, וממילא יהיו מותרים להוציא מביתו
לחצר. משיבה הגמרא: אמנם **חַד לְגַבִּי חֲמִשָּׁה** – אדם אחד ביחס
לחמשה שעירבו והשתתפו יחד, **הוּי אוֹרֵחַ** – ניתן להחשיבו כאורח
של החמשה, אולם **חֲמִשָּׁה לְגַבִּי חַד** – חמשה אנשים הדרים בחצר
ביחס לאדם אחד הדר עימם, **לֹא הוּי אוֹרֵחַ** – אינם נראים
כאורחים של אותו יחיד.

מבררת הגמרא: **שִׁמְעַ מִינָה** – האם אכן מוכח מדברי המשנה,
שְׁכַכְּפִילִין, וְחוֹזְרִין הוֹכִיכִין וּמְכַפִּילִין את הרשות שזכו בה לאלו
שביטלו להם. שהרי לכאורה דין זה שנתנו הם את רשותם ליחיד
שלא עירב הוא המשך לדין הראשון שהוא נתן להם את רשותו.
דוחה הגמרא: אין להוכיח כן, משום שיש לומר, **הָכִי קְאָמֵר** – כך
כוונת המשנה לומר, אם נתנו לו הם את רשותו ליחיד **מְעִיקְרָא** –
מתחילה, ולא נתן להם הוא את רשותו, **הוּא מוֹתֵר** להוציא מביתו

לחצר ולהכניס ממנה לביתו, **וְהֵן אֶסְרִין** להוציא מבתיהם לחצר
ולהכניס ממנה לבתיהם, כיון שהחצר אינה רשותם, ואף להוציא
מביתו לחצר אסורים, כיון שאין זה רשותם ורכים אינם נחשבים
כאורחים של היחיד.

שנינו במשנה: **הוּי שְׁנַיִם, אוֹסְרִין זֶה עַל זֶה**.
הגמרא מבארת מה היחידים שבדברי המשנה. שואלת הגמרא:
הֲלֹא פְּשִׁימָא הוא ששנים שלא עירבו אסורים זה על זה, ומדוע
הוצרכה המשנה להשמיענו כן. משיבה הגמרא: **לֹא צְרִיכָא,**
דְּהָדֵר חַד מִיַּנְייהוּ – שחזר אחד מהשנים שלא עירבו ו**כָּפִיל לֵיהּ**
לרשותו **לְחַבְרִיהּ** שלא עירב, ובכללה רשות המערבים שכבר
ניתנה לו, והוצרך התנא לחדש שאף באופן זה אסורים זה על
זה, משום שבאופן זה, **כְּהוּ דְּתִקְמָא** – שמא תאמר, **לִישְׁתַּרְיָא** –
שיותר ליחיד שזכה עתה בכל החצר להוציא מביתו לחצר,
שהרי הוא כבני חצר שכולם ביטלו רשותם לאחד מהם, שמותר
לו להוציא מביתו לחצר. **קָא מְשַׁמַּע לָן** – לכן משמיעה לנו
המשנה, **דְּכִיּוֹן דְּבַעֲדִנָא דְּכָפִיל** – בזמן שאלו שעירבו ביטלו
רשותם לאותם שנים שלא עירבו, **לֹא הָוֵה לֵיהּ שְׂרִיזָא כְּהֵאִי**
חָצֵר – לא הותר לאף אחד מהם להוציא לחצר, שהרי הם
אסורים זה על זה. נמצא שלא זכו ממש ברשות של אלו
שעירבו ובטלו להם רשותם, ומשום כך **לֹא** – הם אינם יכולים
ליתן זה לזה רשות שלא זכו בה.

שנינו במשנה: **שְׂאֲחָד נִוְתֵן רְשׁוּתוֹ נוֹטֵל רְשׁוּת**.
הגמרא מוסיפה לבאר מה היחידים בהמשך המשנה. שואלת
הגמרא: **הָא תּוֹ לְמָה לִּי** – מדוע חזרה המשנה וכפלה דין זה שאחד
נותן רשות ונוטל רשות, **אִי וְאִם** [היחידים] שואחד נותן רשותו,
כבר תִּנְיָא במשנה 'ושלחם מותרין לו ולהם', והתבאר שהוא
מחמת שזה ששכח לערב ביטל להם רשותו בחצר. **וְאִי** היחידים
הוא שאחד **נוֹטֵל** מאחרים רשותם, הרי גם זה תִּנְיָא במשנה, 'נתנו
לו רשותן הוא מותר וזן אסורין', והיינו שרבים יכולים לבטל
רשותן ליחיד. משיבה הגמרא: **סִיפָא אִיצְטְרִיכָא לֵיהּ** – המשנה
כפלה דין זה משום שהוצרכה ללמדנו את המשך המשנה, ששנינו
בה שְׁנַיִם שלא עירבו נִוְתְּנִין רְשׁוּת, ולכן משמיעה לנו המשנה גם
את הדין של אחד ששכח לערב.

חוזרת הגמרא ושואלת: **הָא נְמִי פְּשִׁמָא** – הלא גם דין זה פשוט
הוא, שהרי שנינו במשנתנו, 'נתנו לו רשותן הוא מותר וזן אסורין',
והיינו שרבים יכולים לבטל את רשותם, ומדוע הוצרכה המשנה
לחזור ולהשמיע. משיבה הגמרא: המשנה הוצרכה להשמיענו דין
זה, משום דְּכְהוּ דְּתִקְמָא,